

Arrest

nr. 77 700 van 21 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en hebbende als voogd X, op 19 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2011 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, aan verzoekers voogd ter kennis gebracht op 21 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is geboren op 11 november 1994 en op heden nog minderjarig. Hij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 augustus 2011.

Op 5 september 2011 wordt verzoeker onder de hoede genomen door de dienst Voogdij.

Op 7 september 2011 verleent de gemachtigde van de burgemeester van Aalst een aankomstverklaring aan verzoeker, waarbij hij wordt toegelaten tot verblijf tot 30 november 2011.

Op 10 oktober 2011 wordt de heer J.-P. A. als voogd aangesteld.

Op 20 oktober 2011 vraagt verzoekers voogd om de machtiging tot verblijf in toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005.

Op 13 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging, aan verzoekers voogd ter kennis gebracht op 21 december 2011.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan Mijnheer A. J.-P., van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de genaamde H., E.,

geboren te T. op 10.11.1994

van nationaliteit Albanië (te zijn)

verblijvende te,

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (aankomstverklaring - visum - vervallen sinds 30/11/2011).

Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 13.12.2011

Betrokkene arriveerde in België op 30/08/2011 en kreeg onmiddellijk een bijlage 3 aankomstverklaring geldig tot 30/11/2011. Betrokkene werd door de dienst voogdij onder hoede genomen op 05/09/2011 en kreeg op 10/10/2011 een voogd toegewezen. Op 20/10/2011 diende de voogd een aanvraag in om betrokkene in het bezit te stellen van verblijfsdocumenten. Voogd maakt ons een sociaal verslag over waarin hij vermeldt dat betrokkene ruzie had met zijn vader en om die redenen Albanië verliet.

H. E. werd op onze dienst MINTEH uitgenodigd op 08/12/2011 voor een onderhoud. Tijdens dit verhoor verklaart hij dat zijn vader dagelijks alcohol dronk en hem in een dronken bui soms mishandelde. Wanneer betrokkene werd geslagen, gebeurde dit soms in de aanwezigheid van zijn vrienden. Volgens betrokkene moest hij zijn vader helpen in de winkel en mocht hij niet naar school gaan.

De wet van 12/09/2011 dient in eerste instantie bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Het is duidelijk dat de wet van 12/09/2011 hier compleet zijn doel mist en er bovendien geen rekening werd gehouden met de wettelijke bepalingen aangaande migratie. Er is nog steeds de mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig in het land van herkomst. De ouders van betrokkene wonen en leven nog steeds in Albanië en oefenen nog steeds de ouderlijke macht uit. Er wordt niet aangetoond dat de ouders van betrokkene niet in staat zouden zijn betrokkene op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien zoals zij dit klaarblijkelijk op heden nog steeds doen voor diens zussen. Betrokkene heeft ook regelmatig contact met zijn zussen via internet. Dus de ouders en de zussen zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd.

De redenen voor zijn komst en verder verblijf in België, zo blijkt op basis van de analyse van alle elementen in het dossier alsook uit het verhoor op bureau MINTEH en uit de aanvraag van de voogd voor de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005 (die werd vervangen door de wet van 12/09/2011), zijn enkel met het oog op betere toekomstperspectieven. Er worden dan ook geen andere elementen aangebracht dewelke gefundeerde argumenten zijn om betrokkene in het bezit te stellen van verblijfsdocumenten op basis van de wet van 12/09/2011. Het feit dat betrokkene problemen had met zijn vader zijn feiten tot op heden niet bewezen. Deze problemen zijn bovendien niet van die aard dat ze een duurzame oplossing in België rechtvaardigen. Bovendien vermeldt de voogd in zijn aanvraag voor de afgifte van verblijfsdocumenten dat de ruzie met de vader ondertussen opgelost zou zijn.

Een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders is dus mogelijk. Conform het artikel 9 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van het Kind, is er hier geen sprake van een bevoegde autoriteit die beslist heeft dat betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn ouders. Het algemene principe stelt dat het belang van het kind te verblijven is bij zijn ouders tenzij anders bewezen. Rekening houdend met en op basis van een analyse van alle elementen in het dossier laat niets toe dit principe in twijfel te trekken. Immers, geen afdoend en

objectief bewijs wordt ons geleverd, stellende dat het belang van betrokkene zich situeert buiten de familiale context in Albanië.

Het feit dat betrokkene hier goed wordt opgevangen en dat hij naar school gaat en het volgens de voogd goed doet op school en niet terug wil naar zijn land, geven hem niet automatisch recht op verblijf.

Immers kan men stellen dat rekening houdend met de recente aankomst van betrokkene in België en de beperkte duur van zijn verblijf in België, een terugkeer naar het land van herkomst geen schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM gezien betrokkene tot voor zijn komst naar België altijd bij zijn ouders en de rest van het gezin in het land van oorsprong gewoond en geleefd heeft en dus weegt zijn privé en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat hij zal verderzetten met zijn ouders in het land van herkomst.

Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform de specifieke bepalingen van de wet dd 12/09/2011, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn ouders en de rest van de familie.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien beroep doen op verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een Organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende een termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd 13.12.2011"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt de onontvankelijkheid op van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing wegens de minderjarigheid van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat verzoeker geboren werd op 10 november 1994 en aldus minderjarig is.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het verzoekschrift werd *in casu* ingediend door de minderjarige met duidelijke vermelding van zijn voogd. De verwerende partij gaat hier volledig aan voorbij. In onderhavige zaak is de minderjarige vertegenwoordigd door zijn voogd en werd het beroep aldus rechtsgeldig ingediend.

De exceptie van de verwerende partij kan niet worden aangenomen.

Het beroep is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Verzoeker is de mening toegedaan, dat de beslissing in strijd is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat de duurzame oplossing voor verzoeker niet in België ligt. Zij stelt dan ook een spoedige terugkeer voorop naar het land van herkomst alwaar verzoeker herenigd kan worden met zijn ouders en de rest van de familie.

Art 61/14 van de preciseerd wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat onder 'duurzame oplossing' wordt verstaan:

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet*

In casu blijkt echter nergens uit de analyse van het administratieve dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken stappen ondernomen heeft om de meest gepaste duurzame oplossing voor de verzoeker te vinden of onderzoek te doen naar de minimale garanties in verband met zijn opvang en verzorging in het geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het bureau 'Minderjarigen' van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt wel degelijk over de bevoegdheid een duurzame oplossing te vinden voor de niet begeleide minderjarige vreemdeling, en is niet beperkt tot het louter acteren van de oplossing zoals aangebracht door de voogd.

De Wetgever eist dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het zoeken naar een duurzame oplossing voor de minderjarige, zijn gezinssituatie, zowel in het buitenland als in België, probeert te achterhalen. In geval van terugkeer van de minderjarige naar zijn ouders in het land van herkomst moeten de opvangwaarden worden nagetrokken om zich te vergewissen van het bestaan van minimale garanties van adequate opvang en verzorging van de minderjarige in zijn familie in het land van herkomst.

Bij de beoordeling over de terugkeer naar het land van herkomst, wordt de aanwezigheid van adequate opvang en verzorging aanzien als een modaliteit van de terugkeer, eerder dan als een onderdeel van de duurzame oplossing.

Verzoeker wees er tijdens zijn verhoor op dat zijn vader dagelijks alcohol dronk en hem in een dronken bui soms mishandelde. Verzoeker werd soms geslagen in de aanwezigheid van zijn vrienden. Bovendien moest verzoeker zijn vader helpen in de winkel en mocht hij niet naar school gaan. In weerwil tot de beweringen van de verwerende partij is er geenszins sprake van een adequate opvang bij zijn ouders.

De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat een bevel tot terugbrenging materieelrechtelijk ontoelaatbaar is en het IVRK schendt wanneer de moeder en / of de vader niet in staat zijn het kind op adequate wijze op te voeden (R.v St nr. 88076, 20 juni 2000, Rev. Dr. Etr. 2000. afi 109, 282-283, R.v.St. nr. 111.581. 10 oktober 2002, T. Vreemd, 2004, afi 1, 56 -58)

De beslissing van verwerende partij dient in casu dan ook te worden verbroken, gezien er geen voldoende garanties zijn op gebied van opvang.

De piste van de gezinshereniging die door de verwerende partij naar voren wordt geschoven doorstaat evenmin de toetst van artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 (IVRK). Gelet op de familiale situatie van verzoeker voor zijn vertrek, is een gezinshereniging geenszins aan de orde. Het loutere feit dat de ouders gelokaliseerd werden, is onvoldoende om de piste van gezinshereniging naar voren te schuiven. In casu dient immers gesteld te worden dat een gezinshereniging geenszins in het belang van verzoeker is."

Voor zover verzoeker aanvoert dat de duurzame oplossing, voorzien in artikel 61/14 van de vreemdelingenwet, had dienen te bestaan in de machtiging tot verblijf in België en niet de terugkeer naar het land van herkomst en hereniging met zijn ouders, uit verzoeker kritiek op de bestreden beslissing en voert hij impliciet de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Waar verzoeker verwijst naar een schending van "*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*" kan het volstaan aan te geven dat verzoeker naast de schending van de materiële motiveringsplicht, nalaat te duiden welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is bij gebreke aan de vereiste duidelijkheid dan ook onontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder :

2° duurzame oplossing :

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

In casu stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk kennis nam van alle elementen van het dossier en gezocht heeft naar een duurzame oplossing in de zin van artikel 31/14, 2° van de vreemdelingenwet, rekening houdend met de finaliteit van de wet die er op gericht is in de eerste instantie bescherming te bieden aan niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die zich op het grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig zijn in het land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt niet alleen verwezen naar het sociaal verslag van de voogd maar ook naar het administratief dossier en het onderhoud met verzoeker op 8 december 2011 dat aan de bestreden beslissing voorafging. Al deze elementen zijn terug te vinden in het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dat er wel degelijk rekening gehouden werd met zijn werkelijke situatie. De aanvraag tot verblijf zoals gedaan door de voogd stelt dat er geen gronden zijn voor een asielaanvraag in België, maar dat er redenen voorhanden zijn voor een duurzame oplossing in de zin van de Omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Noch uit de aanvraag, noch uit het administratief dossier blijkt dat de voogd enige suggestie deed in de richting van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing geeft aan dat de ouders van verzoeker nog in Albanië wonen en leven en het ouderlijk gezag nog steeds uitoefenen. Dit wordt door verzoeker niet weerlegd. Er werd bij de aanvraag gesteld dat verzoeker problemen had met zijn vader. De problemen tussen verzoeker en zijn vader waren doorslaggevend voor de aanvraag tot verblijf. Evenwel verklaarde de voogd later dat er contacten waren geweest tussen verzoeker en zijn ouders en dat de ruzie tussen verzoeker en zijn vader is bijgelegd. Voorts verklaarde de voogd dat de ouders hun akkoord hebben gegeven met het verblijf van verzoeker bij zijn neef te Aalst en zijn opleiding in België. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de ouders van verzoeker nog steeds voorzien in de adequate opvang en de verzorging van de zussen van verzoeker. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om uit de voorgaande gegevens en meer bepaald het gegeven dat de ruzie is bijgelegd en het gegeven dat de ouders ook nog instaan voor de adequate opvang en verzorging van de zussen van verzoeker, af te leiden dat er *in casu* een mogelijkheid tot adequate opvang bij de ouders van verzoeker bestaat. Noch uit de aanvraag noch uit het dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat er een beslissing is van een bevoegde autoriteit in het land van herkomst waaruit blijkt dat het in het belang is van verzoeker dat hij van zijn ouders dient te worden gescheiden, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om onder verwijzing naar artikel 9 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 (hierna verkort kinderrechtenverdrag), te stellen dat een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders mogelijk is, te meer daar de vrijwaring van de eenheid van het gezin in toepassing van artikel 61/17, dat eveneens verwijst naar de artikelen 9 en 10 van het kinderrechtenverdrag, de voorrang dient te verkrijgen.

Uit het voorgaande blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij in de bestreden beslissing aan te geven dat het motief voor de komst en verder verblijf in België van verzoeker betere toekomstperspectieven zijn en dat het feit dat verzoeker hier goed wordt opgevangen, hier naar school gaat met goed gevolg en niet terug wil naar zijn land, hem niet automatisch het recht geven op verblijf en hem in het bezit te stellen van verblijfsdocumenten in de zin van de wet van 12 september 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet, die de artikelen 61/14 tot 61/25 invoegt.

De schending van de materiële motiveringsplicht, noch de schending van artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet worden aangetoond.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de in het middel aangehaalde bepalingen aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van de artikelen 8 en 28 van het kinderrechtenverdrag.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De terugzending van verzoeker, een minderjarige, naar zijn land van herkomst dreigt hem te plaatsen in een zeer benarde materiële, fysieke en morele situatie terwijl hij in België bij een familielid leeft en school loopt.

Het is duidelijk dat er geenszins sprake is van enige stabiliteit in het leven van verzoeker op gebied van gezin, school, individueel functioneren, hoewel dit recht gewaarborgd wordt door art. 8 IVRK. Verzoeker die een zeer goede leerling is, wordt bij een terugkeer gefnuikt in zijn ontwikkelingskansen. Verzoeker kan bij een terugkeer geenszins van een onderwijs genieten dat aansluit bij zijn ontwikkelingsniveau en evenmin zijn talenten ontplooiën. De vader van verzoeker verbiedt hem immers naar school te gaan. (Art. 28 IVRK)

In die omstandigheden zou het verplichten van verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst inderdaad strijdig lijken met artikel 3 EVRM, art. 8 IVRK en 28 IVRK.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot een gratuite bewering dat er geen stabiliteit zal zijn in zijn leven op het gebied van gezin, school en individueel functioneren. Verzoeker poneert dat hij bij terugkeer geenszins zal kunnen genieten van onderwijs dat aansluit bij zijn ontwikkelingsniveau. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoeker niet het minste begin van bewijs aanbrengt van zijn bewering. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker wel naar school ging voor zijn vertrek. In het dossier is zelfs een uittreksel van zijn einddiploma van de lagere school aanwezig. Tevens verklaarde verzoeker dat hij zijn eerste jaar van het middelbaar heeft afgemaakt en dat hij nadien vertrokken is. Deze gegevens tonen net aan dat verzoeker wel naar school zal kunnen gaan. Er zijn geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker zijn middelbare studies niet zal kunnen vervolgen. Evenmin blijkt dat dit onderwijs niet zou aansluiten bij zijn ontwikkelingsniveau. Dat de vader van verzoeker hem verbiedt om naar school te gaan, blijkt ondertussen achterhaald. Uit de verklaringen van de voogd blijkt dat de ruzie tussen verzoeker en zijn vader is bijgelegd. Tevens blijkt dat de ouders wel hun toestemming hebben gegeven opdat verzoeker zijn studies zou afmaken in België. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat verzoeker zijn studies niet zou mogen afmaken in het land van herkomst. Aangezien de ruzie met zijn vader is bijgelegd, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij niet zal kunnen genieten van stabiliteit in zijn leven op het gebied van het gezin en zijn individueel functioneren. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 8 en 28 van het kinderrechtenverdrag, dient te worden vastgesteld dat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van de artikelen 8 en 28 van het kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd, zodat verzoeker de rechtstreekse schending van deze artikelen van het kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig kan inroepen (RvS 28 november 2008, nr. 188.318, RvS 16 december 2002, nr. 113.723).

Geheel ten overvloede stipt de Raad aan dat niet blijkt dat door de bestreden beslissing de basale aspecten van de identiteit van verzoeker (naam, nationaliteit en familiebanden) worden aangetast of herstel nodig hebben, noch dat verzoeker zou verhinderd worden in Albanië onderwijs te volgen, zoals hij immers deed voor hij naar België kwam blijkens de voorgelegde schoolattesten. Een schending van de artikelen 8 en 28 van het kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De verplichting tot uitdrukkelijke motivering die bepaald wordt in de artikelen 2 en 3 van de wet, heeft tot doel om de bestuurde te informeren over de redenen waarom het bestuur de genomen beslissing nam, opdat deze dan zou kunnen uitmaken of hij dient gebruik te maken van de rechtsmiddelen, waarover hij beschikt.

Voormelde artikelen verplichten het bestuur om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden, die aan de basis van de beslissing lagen, en dat op afdoende wijze.

Gezien de Dienst Vreemdelingenzaken de mening toegedaan is dat de duurzame oplossing in een terugkeer naar Burundi bestaat, moet ze motiveren waarom dat zo is, en meedelen rekening houdende met het voorwerp van de in deze zaak ingediende aanvraag, of er garanties bestaan op adequate opvang en verzorging van de minderjarige, naargelang zijn behoeften bepaald door zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij, door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij, door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet of er garanties bestaan met betrekking tot een adequate opvang en verzorging in het land, waar ze mag verblijven.

De doelstelling van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering is dan ook niet vervuld, aangezien de betwiste beslissing het nalaten om de concrete elementen te motiveren, die aan de basis zouden liggen van het feit dat een duurzame oplossing in Burundi gezocht moet worden. De motivering is niet afdoende.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, zijnde artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag, met name de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 13 december 2011 waarvan de motivering in de

bestreden beslissing is overgenomen. De motieven van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 13 december 2011 zijn ook opgenomen in de bestreden beslissing. Ook in de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, zijnde de wet van 12 september 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag, zoals de aanvraag van de voogd om de betrokkene in het bezit te stellen van verblijfsdocumenten, het onderhoud met verzoeker van 8 december 2011 en het feit dat niet is aangetoond dat de ouders van verzoeker niet in staat zouden zijn betrokkene op te vangen en naar hun vermogen in een aangepaste opvang te voorzien. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat een duurzame oplossing gelegen is in een terugkeer naar Burundi, blijkt zulks geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing, nu verzoeker dient terug te keren naar Albanië en niet Burundi.

De Raad wijst er op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Zoals reeds bij de bespreking van het eerste middel werd aangehaald, bekritiseert verzoeker de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU